

ВЕЛИКДЕНЬ.

— Бимъ-бамъ-бумъ! — Звънятъ камбанитѣ, а Заю не се събужда.

— О, о, Заю-Баю още спи! — извика единъ слънчевъ лжчъ. — Сега ще го събудя. — И той се мушна въ гората и дръпна Зая за ушитѣ.

— Колко съмъ се успалъ! Слънцето вече изгрѣло.

— Бимъ-бамъ-бумъ! — биятъ камбанитѣ.

Заю бързо се облѣче. Турна си очилата, грабна цилиндъра и бастуна си и бѣжишкомъ затича при кокошкитѣ.

— Скоро дайте ми яйцата!

— Много си се разбързалъ, Заю, още не си ни казалъ добро-утро!

— Бързамъ, бързамъ! Дайте ми яйцата!

— Охо-о! Яйцата ни взеха.

— Тъй ли? — изплаши се Заю и очилата му пад-

наха. — У дома ги нѣма!

— Козичката ги взе още преди изгрѣвъ слънце, — каза бѣлата кокошка.

— Тогава да бързамъ. Тя ги е занесла въ гората. Ще ги изпочупятъ. А трѣбва да ги боядисамъ. Децата чакатъ. Сбогомъ!

— Сбогомъ, сбогомъ! — обадиха се кокошкитѣ.

Заю припна къмъ гората. По пѣтя безъ малко щѣше да си загуби и очилата и цилиндъра.

— Бимъ-бамъ-бумъ! — Заю тича, краката си ще счупи.

Всрѣдъ гората на една полянка седнала козичката. Около нея се събрали всички цвѣтя, животинки и птички отъ гората и полето. Приказватъ, цвѣрчатъ — дигнали глъчка, викъ до небето.